ANTOLOGIE NEJLEPŠÍCH AUTORŮ SLOVENSKÉ FANTASTIKY

SLOVENSKÝ NÁŘEZ

J. ČERVENÁK, M. HVORECKÝ,
L. HLAVAČKOVÁ, K. SOYKA, J. IŠA A DALŠÍ
+
HOSTUJÍCÍ POVÍDKA FRANTIŠKA KOTLETY

SLOVENSKÝ NÁREZ

Slovak
Original

ANTOLOGIE NEJLEPŠÍCH AUTORŮ SLOVENSKÉ FANTASTIKY

SLOVENSKÝ NÁŘEZ

MARTIN KRÁLIK, LEOŠ KYŠA (EDS.)

FANTASTICKÁ EPOCHA

© Juraj Červenák, Lucia Piknová Droppová,
Ivana Molnárová Dubcová, Ján Gálik, Lívia Hlavačková,
Michal Hvorecký, Janko Iša, Peter Jelínek, František Kotleta,
Martin Králik, Alexandra Pavelková, Katarína Soyka,
Anton Stiffel, Zuzana Stožická, Lenona Štiblaríková, 2023
Translation © Pavlína Kajnarová, 2023
Illustrations © Zuzana Droppová, 2023
Cover art © Lukáš Tuma, 2023
Czech edition © Nakladatelství Epocha, Praha 2023

ISBN 978-80-278-0136-7 (print)

ISBN 978-80-278-1340-7 (ePub)
ISBN 978-80-278-1341-4 (mobi)
ISBN 978-80-278-1342-1 (pdf)

Úvod

Slovenská fantastika stoupá. Nikdy nebylo tak dobře lidem, kteří se o ni zajímali, kteří ji psali, vydávali, prodávali. Dnes mají autoři asi desítku nakladatelství, ve kterých se mohou se svými knihami prosadit, když jsou dobří. Jsou to nakladatelství velká, mainstreamová, středně etablovaná v komunitě či malá, začínající. Těch je stále víc, protože Hydra a Artis Omnis ukazují, že to jde, i když se skřípěním zubů.

Slovenská fantastika stoupá. Stále víc nových autorů se dostává mezi stálice v soutěžích, antologiích, ale i v románové sekci. V té se samozřejmě najde i mnoho slabších děl, ale jak stoupá celkové množství, stoupá i počet kvalitních knih.

Slovenská fantastika stoupá. V této knize bychom vám chtěli představit co nejširší spektrum momentálně úspěšných slovenských autorů. Od těch, kteří začínali v devadesátých letech v soutěžích Cena Gustáva Reussa a Cena Fantázie, přes autory, kteří se v prvním desetiletí tohoto tisíciletí prosadili i v česko-slovenských soutěžích, až po nejnovější objevy, které často začínaly na internetu. Plus přidáváme něco navíc od jednoho z editorů. Ale také je to hodně slovenské, i když národnost má českou.

Slovenská fantastika stoupá. Kdo je za to nejvíc odpovědný, se dozvíte v eseji na konci knihy. Mezitím vás ale čeká víc než tucet slovenských povídek od našich nejlepších autorů, které jste v češtině ještě nečetli. Věříme, že se vám budou líbit. A navrch máme i obálku od Slovenky, Zuzky „LaKiri“ Droppové, která už vystavuje po Evropě.

Slovenská fantastika stoupá. Přesvědčte se sami.

Martin Králik

Ivana Molnárová Dubcová:

Na začátku *Vae victis* byla potřeba stvořit hrdinu, který by nebyl tak docela klaďas. Takového, kterému držíte palce, i když je to celkem bastard. I když je jen o chlup férovější než ostatní krvelační žoldnéři. Co by se stalo, kdyby právě on cítil výčitky svědomí – on, kterému v žilách koluje peklo? A jak by se snažil vyhnout zatracení? Co všechno a především koho by obětoval?

Reo se mi mezitím dostal pod kůži, takže jsem mu to vrátila a připravila mu nelehký osud. Vždyť ať se s ním popasuje, borec. A on to, k mému vlastnímu překvapení, zvládl.

Vae victis

Přístavem se nesl pach ryb a lepil se na všechno, co mu přišlo do cesty. Otevřeným oknem se vplížil i do nuzné chatrče, jedné z mnoha, kde člověk dostal za pár měďáků noc plnou falešné lásky.

Nahý muž vstal z postele. Zápach mu nevadil, ale chtěl trochu soukromí. Zavřel okenice a spokojeně se vrátil. Postel pod jeho vahou zavrzala.

„Reo," zapředla poběhlice v polospánku.

Pohladil ji po tváři, dlaní jí přikryl ústa i nos. „Šššš."

Usmála se, cítil pohyb jejích rtů pod prsty. Dokonce vystrčila špičku jazyka a dotkla se jím široké dlaně. Když se jazykem neprobojovala skrz prsty, zarazila se. Potom vytřeštila oči a cukla hlavou, ale muž ruku nesundal. Zatlačil dívku do polštáře a už jen čekal. Zoufale se snažila nadechnout. Zaťala nehty do jeho předloktí, jenže stejně tak mohla bojovat s medvědem.

Zesílil stisk.

Když zvláčněla jako hedvábí, pustil ji. Přešel k hromádce svých věcí, které před hodinou v zápalu vášně shodil na zem. Z pouzdra na opasku vzal nůž. Rozpůlil by jím podsvinče, kdyby se trochu snažil. Vrátil se k posteli a uchopil mrtvou za prsty.

* * *

Na křižovatce lesní a obchodní cesty rostl mohutný dub. O jeho kmen se opíral mladý muž, oči zavřené, tvář nastavenou slunci.

Čekal. Působil klidně, věděl, že se dočká.

Za ohybem cesty zaslechl dusot kopyt. Usmál se, ale oči neotevřel.

Hřebci zastavili před ním, jeden zafrkal, druhý tiše zaržál.

„Vyhlížím vás už druhej den," oznámil mladík a konečně se na muže podíval.

„Trpělivej," ozval se Luca, starší z jezdců. Dvacetiletému mladíkovi mohl být otcem. Měl hrubý černý cop a díky zatím jedinému prameni šedých vlasů si vysloužil přezdívku Jezevec. „Lidi se neptali?" kývl bradou směrem ke koruně stromu.

„Od chvíle, co se to rozkřiklo, tudy nikdo neprošel. Prej zlý znamení," pokrčil mladý rameny, jako by chtěl místní omluvit, že věří pověrám.

„Není se čemu divit. Mrtvolu za dobrý znamení považuje málokdo. Snad jen ty, Flavio, když pod ní sedíš už dva dny. Začíná smrdět."

„Nechtěl jsem váš zmeškat." Zastrčil si za ucho kaštanové vlasy a zaklonil hlavu dozadu, jako by si až teď všiml těla ženy. Visela z větve na konopném provazu, oděná do strohých plátěných šatů. „Cesareo nás hledá. Asi na něco přišel, když si dal tak záležet," ukázal prstem na mrtvou.

„Pak se nezdržujme, vzkaz je jasnej. Na noční košili má načmáranou rybu."

„Takže přístav," ozval se druhý jezdec. Dosud zamlklý Torven budil respekt. Aby také ne, byl to plavovlasý seveřan se širokými rameny.

„Přístav. Rybářská knajpa, přesně ve…," Luca se zadíval se na ženinu ruku, na které chyběly dva prsty, „… ve dvě."

Na vzkazech podobného rázu bylo velkou výhodou, že adresáta určitě zastihnou. I kdyby se maso oběti dávno rozložilo a kosti rozsypaly po zemi, zvěst o oběšené ženě s obrázkem na šatech se roznese daleko. Dřív nebo později se o divné vraždě doslechne každý. I ten, komu byl vzkaz určený. Odesílateli

stačilo jen obrnit se trpělivostí a každý den čekat na dohodnutém místě v dohodnutý čas.

Torven beze slova vytáhl Flavia do sedla. Jezdci pobídli koně do cvalu. Žádný se neohlédl, nepronesl modlitbu, nesundal mrtvou ze stromu.

Nač taky? Jí už to mohlo být jedno.

❁ ❁ ❁

Biskup Pius vešel do své soukromé komnaty v biskupském paláci. Měl dlouhý den. Byl v nejlepších letech, ale v posledním čase se cítil velice vyčerpaný. Nakažených přibývalo, včera podlehl první člověk a před chvílí další. Pius se bál, že mor město zničí, a modlitby nepomáhaly. Šerem zaplavenou místností mířil ke stolu a hromádce listin. Ještě ho čekala práce.

„To je mešní?“ zazněl od jeho stolu hluboký hlas a biskup leknutím couvl.

Cizinec se bez zeptání hostil vínem. Zapálil svíčku, světlo ho částečně vykrojilo z přítmí. Svatý muž vyděšeně otevřel ústa, chystal se vykřiknout.

„Uděláte dobře, když svůj výkřik zadržíte.“

„Kdo jsi a co tu děláš?“ biskup ovládl strach, aby si zachoval úroveň. Blýskl pohledem k otevřenému oknu, tudy nezvaný host přišel.

„Dokážete provést rituál Odpoutání.“

Pius cítil, že zapírat by bylo zbytečné. Před lety se tajně věnoval studiu alchymie a nikdo se to neměl dozvědět. Ale návštěvník to věděl.

„Čeho ses dopustil? Odpoutání je náročné, ale hlavně výjimečné. Určené pro…“

„Vím, komu je určené.“

„Mohu ho provést jen s použitím velmi silné relikvie.“

„Máte přece v bazilice uložené ostatky svatého Emeráma.“

„Jen kravské kosti. Zřejmě víš i to," odsekl biskup. Necítil výčitky za podvod se svatým. Jednak s ním nezačal on a jednak by udělal cokoli, aby udržel věřící na správné cestě. Časy byly pohnuté, ty dobré lidi nic nesmělo obrat o víru.

Cizinec přikývl, potvrdil si svou domněnku o podvrhu. „Pak mám pro vás dohodu."

„Za rituál Odpoutání? Nikdy se nebudu paktovat s někým, kdo se dopustil takového hříchu!"

„Domnívám se, že nemáte na výběr. Celé Santo Ardo se vám zhroutí do prachu. Lidé už umírají. Potřebujete zázrak."

„A ty mi ho zajistíš?"

„Výměnou za Odpoutání."

„Ale jak?"

„Kosti svatého Atanáše. Přinesu vám je. Vyřešíte můj problém a potom použijete relikvii na uzdravení nemocných." Cizinec se opět napil vína. Dal biskupovi čas, věděl však, že nabídku přijme.

Pius přemýšlel. Co se jen ostatků světce nahledal, on i jeho předchůdci, ale neúspěšně. Nikdo nevěděl, kde přesně se Athanasiovy kosti nacházejí. Zápisky v biskupské knihovně však jejich existenci potvrzovaly a hovořily o skutečně silné relikvii. Athanasius žil údajně v jeskyni, jenže v okolí je jich mnoho. Navíc se před několika staletími celý komplex sesunul o kus níž. Pískovcové podloží nevydrželo slabší zemské otřesy a jeskynní síť se po kaskádách propadla. Některé jeskyně to zasypalo, jiné zůstaly neporušené, ale biskup ani jeho předchůdci nedokázali Athanasia najít. Kdyby se to podařilo tomuto muži, mohl by Pius zachránit stovky nebo i tisíce životů.

Nakonec přikývl.

❁ ❁ ❁

Do rybářské putyky zdobené plivanci a skvrnami od piva i krve vešli tři muži. Neomylně zamířili ke stolu vzadu. U něj

seděl jen jeden muž, a přestože ostatní štamgasti působili už tak dost hrozivě, tenhle vypadal ještě nebezpečněji. Vlasy měl svázané do krátkého ohonu, ale od uší níž měl hlavu vyholenou. Přes tlusté jizvy táhnoucí se od pravého ucha přes zátylek až ke krku mu vlasy nerostly, tak si zbytek holil. Černé oči upíral do piva, které chutnalo jako kočičí chcanky. Příště vybere lepší lokál.

Posunul se na lavici, aby si jeho kumpáni mohli přisednout. Neobjali se ani nepozdravili. Pojil je společný osud, ale společný osud nemusel nutně znamenat přátelství.

„Přišli jsme, Reo," promluvil Luca, nejvyšší a nejstarší z nich. Položil na stůl dýku. Nevěřil Cesareovi ani o chlup víc než v den, kdy všichni umřeli.

„Kolik vám ještě zůstalo?" zeptal se zjizvený.

„Do toho ti nic není. Vyklop, proč jsi nás zavolal," zchladil ho Torven.

„Možná vím, jak se vyvážeme ze Smlouvy."

Ostatní k němu nevěřícně vzhlédli.

„Neexistuje způsob…," namítl mladý Flavio.

„Znám člověka, který dokáže provést rituál Odpoutání."

„Už jsme zkusili všechny alchymisty, a neúspěšně. Odpoutání je výmysl, kterej jsi vyčetl v těch svejch starejch knihách. Jsou to jen pohádky. Neutahuj si z nás."

„Teď drž chvíli hubu a poslouchej, Luco. Do úřadu se dostal biskup Pius…"

„Biskup?!" křikl Luca. Bleskově přiložil Reovi dýku ke krku.

„Stále jsem tvůj velitel," zavrčel Cesareo.

„Jsi pro mě míň než koňský lejno. Já už nejsem žádnej žoldnéř a ty mi rozhodně nevelíš."

„Možná bysme si ho mohli vyslechnout, než ho zabijem," nadhodil Flavio. Tvářil se lhostejně, ohlížel se po krčmářce.

„Mluv!" prskl Luca a schválně odtáhl čepel tak, aby Rea pořezal.

„Můžeme se z těch sraček vyhrabat. Akorát musíme najít poutníka Athanasia.“ Hřbetem ruky si utřel tenký pramínek krve a ošklivě se na Lucu zamračil.

„Koho?“

„Světce. Před čtyřmi staletími se stáhl do ústraní, aby nerušeně rozjímal. Říká se, že dosáhl nanebevzetí. Tělo však zanechal ve svém úkrytu jako poslední světskou věc, které se zřekl, aby ukázal, že všechno je pomíjivé.“

„Jak nám pomůže jeho svatá zdechlina?“

„Ve chvíli nanebevzetí ho obklopila obrovská nadpřirozená síla. Vsákla se do těla. Ve správných rukách dokáže zrušit naši Smlouvu.“

„Proč jsem o něm doteď neslyšel?“

Reo si dopřál pořádný lok piva. Na tom, jestli přesvědčí Lucu, závisel jeho život. Když půjde Luca, půjdou i ostatní. A on je potřeboval.

„Jde o místní legendu. Narazil jsem na ni,“ ušklíbl se, „*v těch mejch starejch knihách* a vydal se sem. Biskup potvrdil, že Atanáš skutečně žil. Přebýval v jedné z jeskyní. Většina z nich už je však nepřístupná kvůli dávnému zemětřesení. Proto nikdo přesně neví, kde ho hledat. Dochovalo se jen svědectví dvanáctileté dívky, která ho jednou za čas navštěvovala. Složila o něm chvalozpěv, ale po letech se zachoval už jen jako dětská říkanka. Víc se o svatém neví. Jeho zázrakem prosycené kosti čekají jen na nás.“

Torven se zarazil s pohárem na půli cesty k ústům. „Říkanka.“

Reo neuhnul pohledem. „Dozvíme se z ní všechno potřebné.“

„Tvrdíš, že nás dokážeš zachránit, a jediný, co kurva máš, je říkanka?“

Flavio znovu jen tak mimochodem prohodil: „Moje máma říkávala: *Nepodceňuj v písních slova, pravda se v nich totiž skrývá.* A eště říkala: *S medem kaše z pohanky, pro bříško radovánky*.“

„Sklapni, mladej. Tvou mámu jsem přefiknul, když ti bylo deset," zchladil ho Luca.

„Těžko. To už byla dva roky mrtvá."

„Vždyť říkám."

Seveřan se rozřehtal Jezevcovu vtipu, Reo také, ale pozorně chlapy sledoval. Ještě nevyhrál.

Luca opět namířil dýku na Rea.

„Předpokládejme, že máš pravdu…"

„Mám."

„A předpokládejme, že má pravdu i ta říkanka. Takže když do toho půjdeme, jaká je záruka, že biskup opravdu dokáže Smlouvu zrušit?"

„Udělá to výměnou právě za relikvii. Je v jeho zájmu, abysme mu ji donesli. Věřící mu začínají padat jako mouchy a on potřebuje zázrak."

„Hm. Poklábosili jste si?"

„Ne dlouho."

„Ale i tak."

Reo pomalu přikývl. Musel, protože riskoval a do nebezpečí zatáhl i svoje kumpány. Meč vytáhl současně s Lucou. Ten se prudce otočil, dvěma přískoky se dostal k vedlejšímu stolu a probodl nejbližšího chlapa.

„Co…" Jeho společník se vyděšeně nadzvedl, ale když uviděl, jací muži se nad ním tyčí, beze slova dosedl zpátky na lavici. Celá krčma ztichla.

Luca nechtěl nic ponechat náhodě. Možná existoval způsob, jak by se všichni mohli zachránit. Nemohli prohrát jen kvůli tomu, že jediný, kdo jim dokázal pomoct, byl svatý muž. Stačila pouhá chvíle v jeho přítomnosti a jeho síla, jeho vroucími modlitbami posílená zář, ovinula Rea jako jemná mlha. Ďábel nerad viděl své dlužníky obklopené pánbíčkáři a jejich mlhou. Napovídalo to, že se dlužníci chystají porušit Smlouvu. Peklo si své hlídá. A žoldnéři nemínili dopustit, aby na ně upřelo svůj pohled právě teď. Nejlepším

řešením bylo spáchat zločin a smýt tak ze sebe působení modliteb.

Luca se o to rád postaral. Reo kývl zbývajícím žoldnéřům na znamení, že odcházejí.

Krčma se opět chystala nadechnout, když se Flavio u dveří otočil.

„Zapomněl jsem," plácl se do čela a popošel ke krčmáři. „Hej, hostinský, pojď sem. Chceš i ty slyšet vtip?" naklonil se přes pult, jako by to, co se chystal povědět, mělo být tajné. Krčmář jen vyděšeně přikývl a mírně se k Flaviovi nahnul. Mladík šmikl nožem tak rychle, že muž ani nestihl zvednout ruce na obranu. Svezl se na zem, chvíli se třásl, až nakonec znehybněl. Flavio se usmál a opět se přidal k druhům.

„Co?" zavrčel, když uviděl jejich pohledy. „No tak co? Vždyť se smál, koukněte. Od ucha k uchu," přejel si palcem po krku. Potom se zarazil. „Luca může a já ne?"

Jezevec se chystal něco říct, ale Torven mu zapřel hřbet dlaně o hruď, aby ho zastavil. „Zbytečně se zdržujem."

Reo vyšel ven, ostatní za ním. Neobávali se, že by je někdo pronásledoval, aby se pomstil.

Kdo by se odvážil?

* * *

Boj neutichal.

Koně žalostně ržáli, když jim vzplály hřívy. Shazovali jezdce a drtili je kopyty. Zmateně pobíhali po pláni nasáklé olejem. Stačilo pár hořících šípů a jízda se ocitla ve smrtonosných plamenech. Nepřítel předvídal všechno. Na opačné straně bojiště svíral do kleští pěchotu. Modro-bílé varkoče rytířů zmizely z dohledu jeden za druhým a převahu získávala nepřítelova černo-zlatá. A červená, ta byla všude. Vpíjela se do košil a prosakovala až na povrch ke kroužkové zbroji. Mísila se s hlínou, lepila vlasy a kradla poslední naději.

Ach, jak se jenom mohli nechat nachytat? Cesareo a jeho žoldnéři proklínali chvíli, kdy se nechali naverbovat. Žádné zlato nestálo za vědomí, že už jim nezbývá ani tolik času, aby otevřeli měšec a spočítali mince. Jeden za druhým padali k zemi. Cesareo víc vykrýval údery, než je rozdával, a měl co dělat, aby se udržel na nohou. Za zády měl poslední chlapy. Když ten vedle něj padl do trávy, něco se v něm zlomilo. Otočil se a rozběhl se pryč. Jediný možný směr byl k hořící části pláně, tak utíkal. Poslední tři se pustili za ním. Nejdřív si myslel, že ohnivou hradbu přeskočí a nějak přeběhne až k lesu, ale tváří v tvář žáru se zastavil. Co čekal, blázen?!

„Zdechnem tu jako potkani!" zavřískl Luca.

Torven pevněji sevřel rukojeť meče kluzkou od krve, Flavio nevěřícně civěl do ohně.

„Četl jsem…," začal zadýchaně Cesareo.

„Mrdala tvoje máma, cos četl! Chcípneme!"

„Jestli mě nebudeš poslouchat, Luco, tak chcípneme!" zařval Reo. Myšlenka, kterou se chystal přednést, mu poslední hodinu vířila v hlavě a nedala se zahnat. „V knihovně mýho dědy! Než mu zabavili knihy a označili ho za kacíře! Měl jednu starou knihu a v ní jsem našel kapitolu, kde se psalo, jak uzavřít smlouvu s Ďáblem! Děda přísahal, že znal člověka, který to udělal a pak žil sedm životů! Když se upíšeme, vyvázneme odtud!"

„Nechals rozum u tý kurvy ze včerejška?! Co to plácáš?" Luca napřáhl meč proti veliteli. V zoufalství by ho klidně zabil, aby získal aspoň na chvíli pocit, že jeho to zachrání.

„Zavři hubu!" okřikl ho Flavio, který sotva dosáhl dospělosti. Nechtělo se mu umřít. „Reo, co je třeba udělat?!"

Torven mlčky přikročil k veliteli. Nikdy nevěřil na takové hlouposti, ale co mohli ztratit, kdyby to vyzkoušeli? Život? Zachechtal se.

Jediný, kdo nebyl ochotný vyzkoušet temný rituál, byl Luca. Jenže být sám v okamžiku smrti je tísnivé. Přitlačený strachem přikývl i on.

„Musíte upřímně myslet na to, že se chcete zachránit. Že budete souhlasit s čímkoliv, abyste tady nemuseli zdechnout."

„Kurva, upřímnějc už to neumím," zaskučel Flavio a stočil zrak k blížícím se vojákům, kteří se je chystali dorazit.

„Já ho pozvu," šeptl Reo. Myslel Ďábla. Slova, kterými ho měl přivolat, uměl nazpaměť. Nikdy neměl v úmyslu si je zapamatovat, ale od chvíle, co je jako dítě viděl napsané v té zvláštní knize, se jich nemohl zbavit.

Vzal dýku a odříkával text. Když se blížil ke konci, jednomu po druhém přeřízl žílu na zápěstí. Odříkával rychleji, aby nevykrváceli, než skončí. S posledním slovem otevřel žílu i sobě. Ztichl.

„A teď co?" zeptal se Torven. Tiskl si zápěstí a díval se, jak mu krev stéká po předloktí. Začínala se mu točit hlava.

„Zemřeme," hlesl Reo. Otočil se tváří k blížícím se nepřátelům. Zbývalo už jen pár kroků.

Bolelo to. Příšerně to bolelo, když mu jeden z černo-zlatých zabořil meč až po rukojeť do břicha.

Okamžik nato zčernal svět.

❁ ❁ ❁

Cesareo procitl ze sna. Podíval se na Torvena, který bděl na stráži a udržoval oheň, aby se noc v lese stala aspoň trochu příjemnější. Bouřka jim tak vyplašila koně, že utekli od tábořiště a ztratili se jim. A ještě k tomu na jejich dočasný příbytek útočil déšť.

„Ani za ty roky jsem si nezvykl," zavrčel Reo.

„Na něco takovýho se nedá zvyknout," přikývl Torven. Stejnou noční můru mívali všichni.

„Zhoršuje se to. Už nejde jenom o vzpomínky, ale i o předpovědi."

„Já vím. Vídám ve snech věci, který jsem si doteď neuměl představit. Ty věci se nám budou dít… Oni už na nás čekaj.

Chtěj příliš vysokou cenu, víš? Měli jsme tam tehdy radši zdechnout, naše duše by i tak putovaly rovnou do pekla."

„Když na sebe předčasně neupozorníme, možná se nám podaří se ze Smlouvy vyvázat."

„V to doufám, Reo. Jinak…"

„Co, zabiješ mě? Už zase? Polib mi."

Vysloužil si šiškou do hlavy a úšklebek od seveřana.

❁ ❁ ❁

Reo s Flaviem seděli na břehu, u skal, kde se řeka ztrácela a dál tekla podzemím. Právě dopekli dva zajíce. Když se k nim přidali Luca s Torvenem, Reo jednu pečínku sundal a hodil jim ji. Torven maso chytil, odtrhl si stehno, zbytek podal kumpánovi.

„Široko daleko se už nikde jinde řeka pod zem nenoří, měl jsi pravdu," oznámil seveřan s plnou pusou.

„Říká se to v říkance," potvrdil Reo. „Jsem přesvědčený, že jsme tu správně. Poslouchejte:

Atanáši, Atanáši,
oroduj za duši naši.
V jeskyni jsi žil,
jen ryby lovil,
nikdy nešel ven,
teď už jsi s Pánem.
Oroduj za nás, z mužů nejsvětější,
ať na bránu nebe zaklepeme s čistou duší."

„Ta říkanka se mi nelíbí. Mamka znala lepší. *Podoj kravku zrána, potom nakrm berana*. Dobře se to pamatuje a nikdy si nespleteš povinnosti," nechal se slyšet Flavio.

Ostatní ho ignorovali a nejvíc Reo, který pokračoval ve své teorii. „Text mluví jasně," vysvětloval. „Máme tu světce, který

žil v jeskyni. I když je síť jeskyní rozsáhlá, říkanka možnosti osekává. Světec podle ní z úkrytu nevycházel. Navzdory tomu si chytal ryby na obživu. To znamená, že jeho poustevnou musela protékat řeka. Jak jsem řekl, po zemětřesení to tu kleslo i s říčním korytem. Tahle hromada šutrů je jediné místo, kde se řeka ztrácí pod povrchem. Jinak teče mimo jeskyně, na otevřeném prostranství. Což znamená, že Athanasiova jeskyně může být jedině tady."

„Chceš plavat pod zem a dostat se až do poustevny," shrnul Torven.

„Jo."

„Co když žádná poustevna nezůstala? Spoléháš na to, že se jen sesunula o kus níž a její prostor zůstal pod povrchem neporušenej. Ale jestli se zhroutila celá a zaplavilo ji to?"

„Přesně to potřebujeme zjistit."

„Jsi šílenej."

„Šílené jsou básničky Flaviovy matky. Noční můry se mi zdají stále častěji a vám taky. Nevím, jak vy, ale já se chci z Ďáblovy pasti dostat."

„Nemáme vybavení," poznamenal Luca a Reo se ušklíbl.

Mohutný žoldnéř se už chytil jeho myšlenek a začal uvažovat podobně. Jestli chtějí plavat neznámo jaký kus pod vodou, potřebují aspoň lano a zvířecí měchýř. „Nedaleko jsme viděli stoupat k obloze dým. Najdeme chalupu a necháme se pozvat."

Flavio si podvědomě sáhl do rozkroku. Představa, že ho vítá paní domu, se mu líbila. A ještě víc se mu líbila představa, že ho nevítá.

* * *

Zlatovlasé děvčátko vyděšeně couvalo. Zády narazilo do staršího bratra opřeného o silnou větev, kterou si pomáhal při chůzi. Objal sestru volnou rukou a šouravě ji odtáhl až k peci.

Na jejich prahu stáli čtyři děsiví chlapi. Bez pozvání vešli dovnitř.

Flavio se usadil za stolem, sepjal ruce k modlitbě, aby poděkoval za jídlo, a pustil se do polévky z mísy na stole. Po dvou hltech se zvedl a nakopl malého psa, který se krčil u chlapcových nohou. Psík narazil do stěny, hlasitě to křuplo. Chlupaté tělíčko se svezlo na zem.

„Máma říkala, že u prostřenýho stolu se vždycky sluší pomodlit. Ale mně a mejm kamarádům modlitby nedělaj dobře, víš, zlatovlásko? Bolí nás z nich hlava," zakroužil si dřevěnou lžící před čelem.

Malou místností se prohnala sotva citelná vlna. Žoldnéřům bylo jasné, že smrt psa stačí na zamaskování modlitby. Neulpí na nich nic, co by přitáhlo pozornost pekla.

Reo sundal dlaň z hlavice meče připravený zasáhnout, kdyby Flavio hodlal recitovat svaté básně déle. Podíval se na Lucu. Jemu se také ulevilo. Poslední, co potřebovali, bylo krotit mladého, když se utrhne ze řetězu. Usadili se vedle mladíka a kývli na děvče.

Malá zlatovláska popadla ze džbánku na peci další nahrubo vyřezané lžíce a ostýchavě je položila před žoldnéře.

„Chystáme se podrazit samotného Ďábla, kterému jsme se upsali vlastní krví. Takže se vracím k otázce ze včerejška. Kolik vám ještě zůstalo?" oslovil Reo kumpány. Dětí v chalupě si nevšímal.

„Jeden," odpověděl Flavio s plnou pusou. „Jeden zasranej život. Co myslíš, proč jsem se zašil před světem? Abych si ten poslední udržel co nejdýl."

„Já taky," řekl Luca.

Torven jen kývl na znamení, že ani on na tom není o nic lépe.

„Mám dva."

„Tak je to jasný." Flavio zašermoval lžící ve vzduchu. „Do jeskyně plaveš ty, veliteli. Už jen podřezat ovci."

„Žádnou ovci nemáme," ozval se chlapec a o holi se posunul o půlkrok vpřed. Rychle couvl, když si uvědomil, že to řekl čtyřem ozbrojeným chlapům. „Už nemáme nic," pípl.

„Jedno nic jsem právě slyšel mečet za domem," odsekl Torven.

Dívenka si přitiskla ruku k ústům, aby zadržela vzlyk.

Luca si utřel ruce do košile a vyšel ven. Kdyby na světě existoval nějaký mistr v pitvání zvířat, sklonil by se před Lucou a poprosil ho, aby ho vzal do učení. Za chvíli se ozvalo vystrašené mečení mladé kozy.

„Hej, ty! Děvče, nuže pojď sem, ať si tě prohlídnu!" zavelel mladík s plnou pusou a nasadil chlípný úsměv.

Zlatovláska myšími krůčky popošla ke stolu. Její bratr zatím couval za pec. Sáhl po noži a schoval ho za opasek.

„Nedělej to," šeptl mu Reo tváře se, že šel přiložit na oheň.

„Mléko od naší kozy je to jediné, co máme. Když ji zabije, umřeme hlady," mluvil chlapec potichu. Sebral zbytky odvahy a zvedl čepel před sebe.

„Jediné, co máte, je život. Nedělej hlouposti, pro tamty nejsi žádným soupeřem. Bez kozy se protlučete. Bez hlavy těžko. Odlož to, dokud můžeš."

Chlapec si utřel uslzené oči do rukávu, ale nůž uložil na místo.

Děti víc nepromluvily. Žoldnéři jim tedy nevěnovali pozornost, rozebírali svoje šance. Nedali to najevo, ale teklo jim do bot a měli z toho strach. Jezevec se vrátil se zakrvavenou hromádkou, kterou hodil na stůl. Torven přikývl, kozí měchýř bude muset stačit. Jezevec vzápětí vyštěkl rozkazy. Chlapci přikázal do rána vyřezat náústek, děvčeti obšít měchýř kůží, aby nepraskl. A maso upéct.

Dívenka při té představě nahlas vzlykla. Dřív než žoldnéři zareagovali, vyběhla ven.

„Odvážná," Flavio oblízl lžíci a přivřel oči.

„Příliš mladá, kroť se," zchladil ho Torven.

„Jen úhel pohledu. Možná jsi ty příliš starej," zachechtal se a beze spěchu se vydal za ní.

Reo ho následoval.

Děvče vběhlo do nedalekého lesa.

Flavio vycenil zuby a přidal do kroku, aby mu kořist nezmizela z dohledu. S Reem v závěsu ji dohonil, když zakopla o kořen stromu.

„Nemusíš se bát, maličká. Nepřišli jsme ti ublížit. Bojíš se?“

Zakroutila hlavou, ale strachem zadržovala dech. Zády se nalepila na strom.

„Říkám, že se, kurva, nemusíš bát! Vidíš? Na mně přece není nic strašidelnýho. Jak se jmenuješ, zlatovlásko?“

Kora, pomyslel si Reo se zvláštní jistotou a zavřel oči před výsměchem osudu. *Jmenuje se Kora. Jako tehdy.*

„Aletta,“ šeptla dívenka.

Flavio ji zamyšleně obešel dokola, zdálo se, že ji očichává.

„Hm… už vím,“ ušklíbl se způsobem, jakým by se usmívaly zmije, kdyby mohly. „Reo, vzpomínáš si na naši první farmu? Ne že by se tahle dívenka podobala tý maličký, co tam žila, to ne, ale něco… Vidíš to, že? Ten její pohled. Och, jak mi ji připomíná.“

Reo zavrčel. Jak by si mohl vzpomenout, když nikdy nezapomněl? Pamatoval se na malou Koru, i pohled, který na něj upírala, když jí Flavio páral břicho. Pamatoval si smrad, který se linul z jejích hořících vlasů.

Mladý žoldnéř vytáhl dýku a zároveň si uvolnil opasek. Chytil vyděšenou Alettu za bradu, zvedl ji na nohy. Prsty sklouzl po jejím krku k nezaoblenému výstřihu. Vyjekla.

„Nepišti tolik, řeknu ti vtip,“ jemně ji pohladil ostřím po hrdle a z kalhot vytáhl svůj úd.

„Flavio, chtěl jsem…“

„No?“

„I já znám pár vtipů.“

Cesareo tasil vlastní dýku a vrazil ji kumpánovi do žaludku. Prudce trhl a znovu bodl, tentokrát do hrudi. Flavio s nechápavým výrazem klesl na kolena. Za chvíli se zhroutil

na zem. Svěrač mu povolil, s údem ještě napůl ztopořeným se pomočil. Reo se na něj opovržlivě podíval. Špičkou boty zaryl do země, až odkopl spršku hlíny na mladíkovu tvář i do úst lapajících po dechu. Dřepl si k němu a zahleděl se mu do očí. „Užij si to," šeptl, „už tě čekají, Flavio."

„Pod… podrr…," mladík se snažil něco říct, ale slova mu uvízla v hrdle.

„Podržíš mi v pekle místo, že? No tak, chcípni už."

Sledoval, jak jas ve Flaviových očích pohasíná. Stejnou scénu si představoval už roky. Teď si přál, aby se při tom pohledu cítil spokojenější.

Mladíkova krev se vsakovala do země. Kolikrát už se Reo přičinil o smrt jiných lidí… Nepočítal to. Žoldnéře nepřivádělo do služeb panovníků dobré srdce. Ani šlechetnost. Ale obraz té farmy, jejich první, jak řekl Flavio, ne a ne vyblednout.

Když se tehdy probrali na bojišti, přestože měli být dávno mrtví, cítili, že se něco změnilo. Vlastně také byli mrtví – chvíli. Přišli o svůj první život. Jen co se opět nadechli, litovali. Ďábel jim ochotně daroval šest dalších životů. Na revanš žádal něco, co se v tom okamžiku jevilo jako přijatelná podmínka výměnou za znovuzrození. Po konečné smrti budou cítit mnohonásobný strach a bolest všech, které zabili. Svým utrpením budou živit pána temnot. Ten tak posílí svou moc, protože uvržený do pekelné propasti nemůže čerpat sílu jinak – jedině z trýzně duší. Právě k tomu se Cesareo a jeho muži upsali.

Udělali chybu. Ze Smlouvy se nedalo jen tak vyvázat. Jakmile by se pokusili prolomit ji nějakými obřady, jakmile by vyřkli třeba jen krátkou modlitbičku, přitáhli by na sebe pozornost pekla. Energie svatých slov by je obklopila a Ďábel by se o tom okamžitě dozvěděl. Pokud chtěli, aby je nechal na pokoji, museli páchat zločiny. Hrát jeho hru. Zanechat co nejvíc obětí, aby co nejvíc trpěli po vlastní smrti.

Opatrně, s časovými odstupy, přece jen zkoušeli štěstí u alchymistů, kteří prohlašovali, že dokážou zázrak. Nedočkali se

ho. Riskovali hněv pána temnot, ale byli odhodlaní vyváznout z kaše, do které se bezhlavě dostali. Setkání s alchymisty a odklínači maskovali zabíjením. Čím ohavnější zločin, tím větší byla jeho schopnost zamaskovat pokus o zrušení Smlouvy.

Reo si vybíral lidi, kteří nikomu nechyběli, ale Flavio tvrdil, že musejí pracovat ve velkém. Začal hned na jednom hospodářství, kde požádali o nocleh. Ostatní souhlasili. Jestli někdy chtěli podstoupit rituál, který by byl schopný zrušit Smlouvu, museli pořádně maskovat své snahy. Flavio se postaral o pana domácího a manželku. Luca s Torvenem o čeledíny a služky.

Reo jim v tom nebránil.

Vběhl do hlavní budovy, aby umožnil utéct aspoň dětem. Uviděl Flavia, jak si vylévá zlost na malé Koře. Potom vzal mladík svícen a zapálil jí vlasy. Od nich vzplanul košík s přízí. Za chvíli hořelo celé hospodářství.

Cesareo se tehdy nenáviděl.

Ještě tu noc se pohádali, tasili zbraně. On bodl Flavia, Torven zase jeho. Stihl to seveřanovi vrátit a potom se vrhl na Lucu. Vyhnul se jeho ostří a ťal. Příliš se však k Jezevci přiblížil a vzápětí ucítil, jak se mu jeho dýka noří do těla. Společně ztratili už druhý život. A znovu se probrali jeden vedle druhého.

Pochopili, že takhle pokračovat nemůžou. Rozešli se s dohodou, že budou pátrat každý na vlastní pěst. Jakmile jeden z nich najde způsob, jak Ďáblovi uniknout, zanechá znamení, jehož pomocí svolá ostatní.

Reo způsob našel. Nevěděl, jestli bude fungovat. Ale jestli se z té pekelné smlouvy dostane, tak jedině sám.

❁ ❁ ❁

Flavio ležel v kaluži krve, tak jak ho Cesareo nechal. Nesedl si a neprohlížel si mizející zranění. Konečně byl mrtvý.

Rea vyrušilo zapraskání větvičky. Aletta běžela pryč, směrem k městu. Rozběhl se za ní, po pár krocích ji dohonil.

Skočil po ní. Skončili na zemi, zmítala se jako ryba. Vlepil jí facku, aby přestala, a přitiskl jí dlaň na ústa.

„Nesmíš utéct," šeptal jí do ucha uklidňujícím hlasem, zatímco na ní ležel jako milenec. „Neublížím ti, ale nesmíš utéct. Moji kumpáni by tě vystopovali, o tom nepochybuj. Vrať se se mnou, neodporuj, a pravděpodobně i s bratrem vyvázneš se zdravou kůží. Rozumíš? Nebudeš křičet?"

V podstatě mohla ječet, jak chtěla, široko daleko byli sami. Ptal se jen proto, že by se nejspíš neovládl a střihl by jí další.

Přikývla, že rozumí. Sundal dlaň z její tváře, ale pokračoval ke krku a sáhl jí do výstřihu. Otřásla se. On však jen sevřel v dlani křížek na tenkém řetízku a strhl jí ho. Postavil děvče na nohy a táhl ho za ruku zpět k chalupě.

❁ ❁ ❁

Vešel klidně, Alettu vedl za sebou.

„A Flavio?" zeptal se Luca.

„Nepřidá se k nám."

Torven vyskočil zpoza stolu. Reo hodil na stůl Alettin křížek.

„Tohle držel v rukou. Přefikl mrňavou a potom se zase pomodlil, prý jeho matka říkávala, že dobrou ženu je třeba si vymodlit. Kolikrát ten kříž už asi vytáhl? Zbytečně na nás upozorňoval, zničil by nás. Tak jsem ho předběhl. Co koukáte? Měl jsem se s váma poradit?"

„Dobřes udělal, neměl to v hlavě v pořádku," ozval se Luca. Popadl kříž a hodil ho do pece.

„Pes aby mrdal jeho matku do řiti za takový rady. Mohl ještě žít," zamumlal seveřan a znovu si sedl, čímž ostatní považovali truchlení za skončené.

Na noc se uložili v kuchyni. Děti nechali spát ve vedlejší světničce, v jediné posteli. V malé komůrce totiž nebylo okno. Kdyby chtěly utéct, tak jedině dveřmi u žoldnéřů. Nemožné.

* * *

Aletta ráno posbírala ze stolu zbytky od večeře. Skláněla přitom tvář, aby skryla slzy, které ronila pro ubohou kozu.

Reo se šel vymočit za dům, Luca se neobtěžoval. Pokropil vyhaslé uhlíky v peci a slastně se protáhl v kříži. Ke štěstí mu chyběl už jen zvuk syčícího dřeva.

„Mrzáku! Máš ten náústek?“ houkl do kouta místnosti, zatímco si zapínal kalhoty.

Chlapec přikývl. Přišoural se k Lucovi a podal mu dřevěný dutý váleček, který v noci vyřezal.

„Dobře. Připevni ho k měchýři, ale pořádně, ať dovnitř neteče voda.“

„Pane… Máme svíčky. Sváteční, z pravého včelího vosku.“

„No a?“

„Když horkým voskem zaleju spoj mezi měchýřem a náústkem, bude nepropustný,“ vysvětlil opatrně v naději, že pokud žoldnéřům pomůže, nechají jeho i Alettu brzy na pokoji.

„Skvělý. Možná ti nechám zlaťák jako odškodný,“ Jezevec přistoupil k chlapci a šibalsky mu rozcuchal vlasy. „Hehe, jen žertuju. Padej už! A ty, malá, zazpívej nám něco. Bez Flaviovejch básniček je nějak ticho.“

Aletta spustila nápěv o svatém Atanášovi. Žoldnéři se o něm stále bavili, proto jí ta píseň přišla na mysl jako první. Torven si pohrdavě odfrkl. Říkanku už slyšel od Rea, takže se věnoval broušení zbraní a dívenku přestal vnímat.

Luca si Alettin zpěv vychutnával.

Říkanka měla i druhou sloku:

Atanáši, Atanáši,
tvoje moc veliká,
nad lidskou vyniká.
Modlitbami vykoupíš
a před trestem zachráníš

hříšníka jednoho,
zločince černého.
Oroduj za nás, z mužů nejsvětější,
ať na bránu nebe zaklepeme s čistou duší.

Jezevec zamyšleně poslouchal, když seveřan prohodil: „Ještě šaty."

„Co?"

„Potřebujem lano. Nějaký jsem našel vzadu, ale krátký. Ať donesou všechny hadry, co maj, roztrhaj je na pruhy a posvazujou dohromady."

Luca přikývl. „Slyšel jsi, mrzáku."

Chlapec přinesl z truhlice ve vedlejší místnosti šatstvo a pustil se do párání. Když vzal do rukou matčiny svatební šaty, Aletta se rozplakala. Znovu vyšla ven.

Jezevec se chystal za ní, ale Torven ho zastavil.

„Neboj se, neuteče. Pokud ji jenom nesvrbí mezi nohama a nechce si zopakovat číslo, co jí včera dopřál Flavio."

Dívenka popošla ke dvěma křížkům za domem. Potichu k nim mluvila, potom se pustila do hloubení jamky kousek vedle. Vysypala do ní kozí kosti, které nesla v zástěře. Při zvuku kroků sebou trhla.

„To jsem já," ozval se Reo.

„Jsi lepší než oni," smrkla do rukávu.

Cesareo zkřivil koutek úst v mírném úšklebku. „Jsem z nich nejhorší. Byl to můj nápad uzavřít s Ďáblem dohodu. Beze mě by už po světě nechodili. Místo toho si prodloužili životy. Ta zvěrstva, co potom…," nedopověděl. Rty semkl do úzké čárky, až se mu na čelistech napjaly svaly. Měl v plánu svou chybu napravit.

Kývl bradou k hrobům, chtěl odvést rozhovor jiným směrem. Společnost naivního děvčete mu byla milejší než vlastní kumpáni.

„Žijete tu sami?"

„Se sestrou. Prodávala na trhu bratrovy lžíce a misky, ale nikdo je nekupoval. Potom si našla lepší práci, ale nechce říct jakou. Pokaždé smrdí rybinou, a když si myslí, že je sama, tak pláče. Myslím, že musí na nějakém hnusném místě pitvat ryby. Ona je nesnáší, jenže potřebujeme peníze, tak tam chodí."

„Kde je teď?" pousmál se nad uvažováním malé Aletty. Věděl přesně, co její sestra v přístavu dělá, že smrdí rybinou a potom pláče.

„Ztratila se," svěsila dívenka ramena. „Každý sedmý den se vrátila z města k nám. Přinesla nějaké peníze, zůstala na noc a potom šla znovu do města. Měla přijít včera, ale nepřišla."

Reo na chvíli zadržel dech, jinak nedal najevo, že ho Alettina slova vyvedla z míry. *Tvoje sestra visí na stromě, srdíčko. Odpusť.*

„Zůstanete… dlouho?" podívala se mu do očí a vzápětí couvla. Lekla se, že přestřelila. „Když vám dáme poslední kousek jídla, zemřeme hlady."

Odepnul z opasku malý měšec a podal ho Alettě. Instinktivně ho schovala, aby ostatní neviděli.

„Do města je daleko, máš jak sehnat jídlo? Bratr s chromou nohou asi nebude dobrý lovec, co?"

Přikývla na obě otázky. „Jezdívá kolem nás obchodník se sklem. Vždy se tu zastaví a dá nám ze svých zásob, když mám čím zaplatit."

„Pár týdnů s tím vydržíte," kývl k měšci. „Než… se vrátí sestra."

„Jistě se objeví každou chvíli. Byla bouřka, asi v lese sešla z cesty, aby se ukryla, a teď se neumí vrátit. Ale to je přirozené, že? Každý se přece jednou ztratí. Já se ztratila mámě na trhu, když jsem byla maličká. Ale potom mě našla."

„Asi máš pravdu."

„Komu ses ztratil ty?"

„Sobě," odpověděl po chvíli. Zatínal čelisti, hleděl mezi stromy, mimoděk si pohrával s nákončím opasku, aby zaměstnal prsty. „Běž už."

„Děkuju. Zachránil jsi nás," pípla.
„Zmiz!"

* * *

Biskup seděl za stolem, hlavu v dlaních. Ozvalo se zaklepání. Vešel sluha, jediný člověk, kterému Pius věřil.

„Vaše excelence, situace se zhoršuje. Počet obětí stoupá. Lidé začínají reptat a dávají to za vinu vám. Jestli se někdo dozví…"

„Nikdo se to nedozví!" vykřikl.

„Někteří už požadují vaše suspendování."

„Mlč. Nechci to slyšet."

„Musíme lidi utvrdit, že jste správný člověk na správném místě. Že jste jejich spásou."

„Co nejdřív se musí vrátit žoldnéř s Atanášovými ostatky. Naše jediná naděje."

„Pane, a když relikvie nezabere?"

„Nech mě o samotě."

Sluha poslechl.

Pius vzlykl. Kéž by se uměl ovládat! Před třemi týdny si nechal zavolat kovářovu dceru. Krásnou, mladou. Už několik měsíců jí lichotil, ale až nedávno poprvé krvácela. Konečně byla dostatečně zralá na to, aby ho navštívila. Kovář sám ji přivedl. Řemeslu se příliš nedařilo a dalších pět dětí čekalo, že je otec nakrmí. Biskup mu slíbil odměnu, a tak souhlasil.

Pius věděl, jak překonat ostych mladých krasavic. Zvlášť pro ni dal přivézt papouška. Dohodl se s menší obchodní lodí, než opustila přístav. Chtěl výjimečného ptáčka, nádherného, barevného, mohl by i opakovat slova, kdyby to šlo. Taková milá hračka pro milou dívenku. Kapitán původně neměl v úmyslu se na zpáteční plavbě z Orientu v Santo Ardo znovu zastavit, ale byl chamtivý a biskup bohatý.

Když kovářova dcera papouška přijala, krátce nato onemocněla. A potom i další lidé. Pius si domyslel souvislosti.

Loď musela přivézt z ciziny nákazu. Krysy ji roznesly po městě, papoušek ji zase přenesl na dívku. A lidé začali umírat. Přitom tady ta loď ani neměla kotvit!

Biskup to měl na svědomí. Kvůli vlastnímu chtíči, s nímž si neuměl poradit. Jestli relikvie skutečně nepomůže, jestli dobří lidé s Boží pomocí nezvítězí nad nákazou, pak se z mnoha úst ponese městem zoufalý výkřik: *Vae victis! Běda poraženým!*

Pius se pokusí připravit, jak jen to bude možné. Nesmí události ponechat náhodě. Nesmí dopustit, aby vina padla na jeho hlavu. Rozhodl se. Otevřel sekretář, vyndal z něj kropenku a naplnil ji.

* * *

Cesareo si zul boty a vstoupil do studené vody. Přebrodil se doprostřed koryta, hladina mu sahala po pás. Na plavání to stačí. Došel až k místu, kde se řeka ztrácela pod kameny. Luca mu hodil kozí měchýř s náústkem, voskem napuštěný kožený váček a velké klubko sestávající z provazu z natrhaných šatů. Takové lano nebylo moc pevné, ale to žoldnéři ani nepotřebovali. Mělo sloužit jako pomůcka pro rychlejší návrat, až Reo poplave zpět. Přivázal si jej kolem pasu a kožený váček k opasku – jednu ruku potřeboval volnou. Do druhé vzal měchýř, uchopil ho za dřevěnou rourku a nafoukl ho. Otvor opatrně utěsnil palcem. Ponořil se a vplaval do tunelu.

Obklopila ho tma. Říční proud byl slabý, nestrhával ho, takže aspoň co se toho týkalo, Reo se cítil bezpečně. Přidržoval se dna a poslepu postupoval vpřed. V pravidelných intervalech zamířil nahoru a ohmatával strop, jestli nenatrefí na vzduchovou bublinu. Zatím nic. Stále ho z každé strany svírala stěna z balvanů. V pomalých, rozvážných doušcích ubíral vzduch z kozího měchýře, který se už přestal mermomocí táhnout k hladině.

Reo ještě nepanikařil. Přitáhl se o další kus vpřed. Chtěl přehmátnout a posunout se, ale hlavou narazil do stěny. Zaťal zuby, aby z plic zbytečně nevypustil vzduch. Dva údery srdce trvalo, než se uklidnil. Podvědomě si osahal čelo, ale jestli i krvácel, nezjistil. Zdálo se, že říční tunel je zatarasený. Žoldnéř jezdil dlaní před sebou. Všude samé šutry!

Zřejmě se dostal na místo, kde se zem kvůli zemětřesení propadla a narušila původní koryto řeky. Vodě stačily i škvíry, které zůstaly, aby plynula dál.

Reův tep se zrychlil. Ještě se může vrátit, vydržel by, dokud se nevynoří. Do prdele s tím! Už jen chvíli, potom se otočí…

Jako novorozenec tápal ve tmě – pokaždé narazil. Trošku couvl a natáhl téměř prázdný kozí měchýř před sebe.

* * *

„Je tam dlouho. Lano se nehejbe," prohodil Torven s pohledem upřeným na dvě smyčky látkového provazu, co mu ještě zbývaly v rukou.

„Ještě nemůže bejt mrtvej. Dýl by vydržel pstruh na suchu," odtušil Luca.

* * *

Měchýř to začalo slabě unášet doleva. Reo ho uchopil za náústek a posouval se daným směrem. Když měchýř proplaval volným otvorem, Reo měl chuť vykřiknout radostí. Vrazil do otvoru ruku. Procpal by jím hlavu, celý trup i ramena, ale boky s obtěžkaným opaskem ne. Chvatně si začal odepínat sponu. Dostal se do bodu, kdy cesta vpřed slibovala méně těžkostí než návrat.

Natáhl do sebe poslední doušek vzduchu a vplaval do stísněného prostoru. Nejdřív hlava, jedno rameno, druhé, a prodral se vpřed. Chtěl protáhnout i stehna, ale zaklínil se. Trhl

boky, vytočil se na jednu stranu, vzápětí na opačnou, kroutil se jako červ ve snaze prosmýknout se úzkou dírou. Zkoušel to i dopředu a dozadu. Odřel si břicho, roztrhal kalhoty. Začal sebou prudce škubat, mlátil pěstí kolem sebe, aby ze skály odrazil aspoň drobné úlomky a zvětšil si průchod. Na dýku připevněnou k lýtku nedosáhl. Docházel mu dech. Na plicích ho tlačilo, jako by ho zavalil strom. V hrudi ho pálilo, v uších mu hučelo. Naposledy se zapřel, cítil, že na další pokus už nebude mít ani sílu, ani čas. Ostré kameny se mu zaryly do stehna. Zbytky vůle soustředil na to, aby nekřičel. Konečně zátaras povolil a on vyplaval na volné prostranství.

Před očima mu blikala žlutozelená světýlka. Kopal nohama ze všech sil. Náhle to přišlo. Potřeba dýchat ho přemohla a voda se mu vlila do úst.

❁ ❁ ❁

„Luco, říkám ti, že je tam dlouho. Jestli chcípne a znovu se probere pod vodou, přijdeme o něho. Chceš si to plavání vyzkoušet místo něho?“

Jezevec jen zavrčel a začal tahat lano.

❁ ❁ ❁

Reovo tělo plavalo na hladině tváří nahoru. Kroutilo se v křeči, poté se napjalo jako luk. Otevřel oči a prudce se nadechl. Silné trhnutí ho znovu stáhlo pod vodu. Ještě se ani nestihl sebrat, a už se znovu topil. Z hromady zmatených myšlenek vyrazila na povrch jedna. Lano kolem pasu! Několikrát za něj zatahal. Protitah ustal. Reo se odrazil ode dna a vystřelil nahoru. Prudce se rozkašlal. Voda mu sahala po ramena. Stál v jeskynním jezírku.

Uvědomil si, že tma na břehu není tak hustá jako za ním. Strop jeskyně světélkoval jemnou zelenkavou září a vykrajoval

z temnoty obrysy předmětů. To musela být ta světýlka, která uviděl, když se snažil vyplavat z tunelu. Václavky, došlo mu. Už je párkrát viděl. Rostly na kořenech stromů. Borovice dokázaly prorazit hluboko – tady narušily na několika místech klenbu podzemní síně a svítící houby vzaly s sebou pod povrch.

Skvělé. Díky houževnatosti borovic Reo nemusel hledat svůj opasek s povoskovaným váčkem, ve kterém nesl troud, pár dřevěných štěpků a úlomek kamene na vykřesání jiskry. Viděl dostatečně dobře i bez ohně.

Rozhlédl se. Nacházel se v Athanasiově jeskyni, cítil to. Brněly ho konečky prstů. Světcovy ostatky byly blízko. Opatrně našlapoval, aby náhodou nerozdrtil křehkou lebku, a prohledával prostor. Podzemní síň nebyla rozlehlá, navzdory tomu však kosti nikde neviděl. Klekl si na čtyři, prohledával i břeh. Když vešel hlouběji do vody, pulzování, které cítil hluboko v hlavě, slábl. Takže se vzdaloval. Vrátil se na souš, zavřel oči a pomalu otáčel hlavou. Větřil jako pes.

„No tak, odhal se, kostlivče. Dřív než si rohatý všimne, že dělám tvojí svatý mršině společnost."

Ještě o kousek se otočil a v tu chvíli to ucítil. Téměř se mu zatmělo před očima. Ve výšce dvou chlapů zel ve skále otvor, ze kterého sálala obrovská síla. Kdyby Reo nebyl spolčený s Ďáblem, pravděpodobně by ji vůbec nevnímal, ale takhle ho omračovala.

„Tak vysoko? Zbláznil ses, starej?" zahudral, ale pustil se do šplhání k široké prasklině ve skalní stěně. Světec se do ní musel vyškrábat a vyčkávat tam konec svých dnů. Reo se do otvoru vytáhl po hruď. Předloktím se opíral o dno výklenku, druhou rukou se natahoval pro kosti a shazoval je na zem. Na lebku dal pozor, neporušená lebka svatého byla pro věřící hotovým pokladem, tolik věděl. Nacpal si ji za košili. Slézal ze skály natočený bokem, aby relikvii při sestupu neotloukl.

Vysvlékl si košili, šňůrky u límce stáhl a vložil do ní všechny kosti. Nakonec provizorní batoh převázal rukávy. Vešel do

vody, nahmatal lano. Cesta zpět bude díky němu rychlá. Měl by ji zvládnout na jeden nádech. Ponořil se, ručkoval vpřed. Na místě, kde se předtím zasekl, už věděl, co dělat. Hladce proplaval, nezdržoval se ani hledáním opasku, tolik času zase neměl. Když rozrazil hladinu řeky pod širým nebem, cítil, že vítězství je na dosah. Luca mu podal ruku a vytáhl ho na břeh.

„Šlo to?"

„Už nikdy se nechci utopit," hlesl, zatímco si nazouval boty. Vedle sebe položil zabalené kosti.

„To je on?" Torven nedůvěřivě šťouchl špičkou boty do mokré kupky.

Jezevec odpověděl místo velitele: „Cejtim jeho sílu až někde pod kůží. Už o nás musej vědět v nejhlubší pekelný propasti."

„Musíme se co nejdřív ukrýt."

„Správně, Torvene," Luca přiskočil k druhovi a vrazil mu meč zespodu pod žebra. Hrot zasáhl srdce, seveřan nestihl ani zaprotestovat. Zaklesnutý do Lucy se sesul na zem. Luca se podíval na Rea.

„Jeho jsem chtěl ušetřit. Vadil mi z vás nejmíň," řekl Cesareo nezaujatě.

„Já neušetřím nikoho, jestliže tenhle svatej kostitřas zachrání jenom jednoho hříšníka. Chytrý, že sis tu druhou sloku říkanky nechal pro sebe. Na zakrytí Atanášovy moci ti vražda obyčejnýho člověka nestačí, co? Potřeboval jsi na to nás. Proto jsi nás zavolal na výpravu. Vyšlo ti to, uvěřil jsem ti. Kdy ses chtěl zbavit mě?"

„V noci."

„No…," zasmál se Jezevec, jako by chtěl ještě něco dodat. Nedokončil však a vrhl se na Rea.

Ten skočil k Torvenovi, aby mu z těla vyrval meč. Luca ve stejné chvíli tasil nůž a zatarasil veliteli cestu. Udělal prudký výpad, donutil ho couvnout. Získal čas, takže zvedl ze země seveřanův meč, místo aby ztrácel drahocenné sekundy páčením toho svého z těla mrtvého.

Reo tasil dýku z pouzdra na lýtku. Nastavil ji proti Lucovi, a přestože byl v nevýhodě, podařilo se mu úder vykrýt. Utržil však řeznou ránu na paži. Ohnal se loktem a potom musel znovu uskočit.

Luca se šklebil. Proti vyčerpanému veliteli měl navrch. Ohnal se, jen aby dostal Rea, kam potřeboval. Nedovolil mu ani dokončit úhyb, hned po něm sekl. Tlačil ho k řece. Znovu se ohnal, chtěl ho donutit ustoupit jediným možným směrem.

Reo stihl praštit sebou o zem, a zatímco ostří meče prosvištělo nad jeho hlavou, on vrhl dýku. Zabodla se Lucovi do hrudi. Bolest Jezevce ochromila, podlomila se mu kolena. Zacouval a spadl na zem.

Cesareo se zvedl. Chvíli hleděl na mrtvolu svého kumpána. Potom ho obešel a sklonil se k batohu s kostmi. V tu chvíli na něj dopadl stín. Reo popadl uzlík a v kotoulu se vrhl stranou. Okamžik zaváhání, a už by byl bez hlavy.

Takže Luca lhal. Život, o který právě přišel, nebyl poslední. Oživený žoldnéř stále držel svůj meč, v druhé ruce měl dýku, kterou si vytáhl ze srdce. Reo rozmotal balík a vzal z něj stehenní kost. Nastavil ji Lucovu úderu. Kost se roztříštila, ale Reovi zůstal dost velký a ostrý kus, aby se při troše štěstí dal použít.

Jezevec zuřivě postupoval vpřed, odhodlaný velitele rozčtvrtit. Reo zariskoval. Uskočil doleva, příliš blízko na to, aby Luca zaútočil mečem. Zároveň se odkryl, takže Jezevci nabídl možnost použít dýku. Luca neváhal a bodl jí Rea do stehna. Zvedl meč k poslednímu zásahu a v tu chvíli se odkryl i on. Reo ten okamžik využil a vrazil mu ostrou kost zespodu do brady. Nevyšla ven z hlavy, kdesi uvnitř se zlomila a zasekla. Ale stačilo to.

Jezevec znovu padl do trávy.

Cesareo vytáhl kost. Vzal žoldnéřův meč a jediným přesným švihnutím uťal Lucovi hlavu. Jestli se opět probere, ať to má těžší, parchant jeden.

Počkal dostatečně dlouho. Jezevec zůstal ležet. A tak Reo vložil zakrvavenou kost mezi ostatní a rychlým krokem se vydal k městu.

❁ ❁ ❁

Urazil kus cesty, začalo se smrákat.

Působení Athanasiových ostatků i vlastní zranění ho značně vyčerpávaly. Přesto si však uvědomil, že se něco změnilo. Něco ve vzduchu…

Ohlédl se za sebe. V dálce na pozadí ustupujícího dne se rýsoval nejděsivější obraz, jaký kdy viděl. Směrem k němu se valila tma, hustá jako smůla. Místy nabírala podobu Flavia, Torvena i Lucy. Jejich tváře se zjevovaly a pohlcovaly navzájem, mísily se jedna s druhou, stahovaly se do grimas utrpení, v němých výkřicích strachu se rozplývaly do beztvaré masy.

Reo ustrnul, přikovaný k zemi hrůzou, jakou dosud nepocítil v žádném životě.

V pekle už o něm vědí. Kumpáni Ďáblovi rádi prozradili, o co se Reo pokouší, jinak by Lucova vražda ještě nějaký čas překrývala sílu světce.

Dal se do běhu. Hustá temnota se valila za ním. Nabyla podoby koní. Na některých místech se jim odlupovala kůže a odhalovala žebra. Hřebci po sobě chňapali zuby a zároveň se hnali vpřed. Od kopyt jim odlétaly kameny, přestože se nedotýkali země. Předbíhali se, zadní řady dupaly po předních, strhávaly je pod sebe a tak se to dělo znovu a znovu.

Reo ještě přidal, ale síly ho opouštěly. Před ním na lesní cestě se mezi stromy mihl vůz. Jen jednoduchý, zbožím naložený valník s kočím a jedním koněm. Obchodník, o kterém mluvila Aletta!

Vmžiku k němu doběhl, stáhl ho z kozlíku, přeťal popruhy poutající kobylku k vozu a svižně na ni nasedl. Uzlík s ostatky

světce dal před sebe a mírně ho přilehl, aby ho za jízdy neztratil. Kobylu přinutil cválat směrem k městu.

❁ ❁ ❁

Proletěl vstupní branou, jako by rajtoval na větru. Zvířeti odlétala pěna od huby, ale nový pán ho poháněl tak naléhavě, že se neodvážilo polevit. I žoldnéř se klátil únavou, napůl ležel na koňské šiji a snažil se neztratit vědomí.

Ďábelské stádo ho už dohánělo. Jako by před sebou valilo nejen tmu, ale i ryk a řinčení všech válek světa. Převalilo se přes městskou bránu a znovu se zformovalo.

Reo strhl zvíře k biskupskému paláci, zmocnil se ho však pocit, že to nestihne. Řval na kobylu, kopal ji do boků ve snaze vybičovat ji k vyšší rychlosti. Pokoušela se mu vyhovět, ale rychleji už běžet nedokázala.

Zaslechl zvony. Svolávaly na mimořádnou modlitbu, patrně za nakažené morem. Spása! Znamenalo to, že biskup je právě v chrámu, ne ve svém sídle. Stočil kobylu k bazilice vzdálené jen pár uliček. Vběhl do jedné z nich, dav před ním vyplašeně uskakoval.

Temní koně mu byli v patách, natahovali se po něm, a přestože to nebylo možné, slyšel jejich smích. Vyběhl z uličky na otevřené náměstí s chrámem. Zatáhl za uzdu, zubožená kobyla se vzepjala na zadní a shodila ho na zem. Dřív než sama spadla a zalehla ho, odkutálel se ke vchodu chrámu.

Démonické stádo se řítilo na baziliku. Náhle se před ní roztříštilo, jako by narazilo na neviditelnou zeď. Vlny smolné černě se zuřivě přelévaly před vchodem. Vyrazily z ní desítky hadů, syčeli a hemžili se v běsnícím klubku, ale na Rea stojícího na posvátné půdě nedosáhli. Ještě chvíli doráželi, ale pak se opět rozlili do beztvaré vlnící se masy, která nakonec opadla jako voda po záplavách.

Reo vtrhl dovnitř. Do nosu ho udeřil pach kadidla.

Polonahý, zakrvácený muž vypadal jako ztělesněný démon. Věřící žasli, nejdřív potichu, potom, povzbuzeni ostatními, nahlas. Kdo se opovážil narušit tuto pietní chvíli?

Biskup Pius zvedl dlaň, aby utišil dav.

„Přiveďte ho," pokynul nejbližším mužům a odešel do sakristie. Když tam dovlekli unaveného žoldnéře, mávnutím ruky je odehnal a přísným pohledem varoval ministranta, aby neposlouchal za dveřmi.

„To je Athanasius?"

Reo zachytil v biskupově hlase stín nedůvěry. Rozbalil košili a rozložil kosti na malou dřevěnou komodu sloužící k odkládání šatstva. Biskup vzal do rukou lebku světce a okamžitě pochopil, že žoldnéř nelže.

„Máte svou relikvii. A teď vy. Zrušte mou Smlouvu!" Cesareo se opíral o komodu, aby se udržel na nohou.

„Dej si víno a trochu koláče, než tu omdlíš." Biskup otevřel příruční sekretář a vytáhl karafu vína a do ubrousku zabalený kus sladkého bochníku.

Reo zpozorněl, ale přijal. Nejprve malý doušek vína, který poválel na jazyku, jestli nezachytí podezřelou pachuť. Pokud by ho chtěl Pius otrávit, musel by použít rychle působící jed. Reo všechny poznal po chuti. Kdyby s vínem vypil i traviči oblíbený arzenik, chuť by sice nerozeznal, ale po nástupu příznaků by měl čas užít protijed.

„Jen čisté víno," usmál se biskup nad žoldnéřovým váháním.

Ten se s chutí napil a doušek zajedl koláčem. „Začněte."

„Naše církev právě zažívá krušné časy. Potřebujeme zázrak."

„Právě jsem vám ho přinesl."

„I pokud zafunguje, uzdravení nemocných jistý čas potrvá. Měl jsem na mysli okamžitý zázrak."

„O čem to mluvíte?"

„O víře. Množí se nám tu heretici, odpadlíci reptající proti mně. Církev potřebuje, aby lidé opět uvěřili. S takovouto silnou relikvií bych tě možná dokázal vyvázat ze Smlouvy. Kdo

ví, nikdy jsem to nezkoušel," zasmál se. „Přesto, uznávám, napravený hříšník by byl dobrým důkazem všemohoucnosti našeho Pána. Jenže náprava… Zkrátka, navenek není vidět. A my potřebujeme něco viditelného."

„Co…"

Reovi se zatočila hlava. Zalapal po dechu. Na hrudi ucítil obrovský tlak, polilo ho horko. Ohnal se rukou po číši.

„Víno je opravdu čisté," ušklíbl se biskup a stočil pohled k drobkům na ubrousku. Jed vonící po mandlích se výborně hodí ke sladkým koláčům.

Žoldnéř se zapotácel a klesl na kolena. Hmátl před sebe, aby se něčeho zachytil. Zahákl prsty do košile rozprostřené na komodě, a jak padal, stáhl ji i s kostmi na zem. Rozsypaly se před ním, ale jeden úlomek obratle se mu podařilo sevřít v dlani.

„Před chrámem stojí muž v červeném kabátci. Má protijed," šeptl Pius. Pomalu a s úctou se sehnul pro Athanasiovu lebku.

Reo si jen matně uvědomoval, co se děje, ale vůle přežít byla silná. Vypotácel se ze sakristie.

Biskup ho následoval. „Všichni lidé dobré víry, hleďte! Dostali jsme odpověď na naše modlitby! Tento hříšník nečistých sil přivlekl do města mor! Vaši blízcí umírají anebo už naposledy vydechli jeho vinou!" ukázal na žoldnéře klopýtajícího k východu.

Cesareo sotva vnímal. Zrak se mu rozostřil, lapal po dechu, chtělo se mu zvracet.

„Ale měl jsem zjevení! Promluvil ke mně svatý Atanáš a odhalil, kde leží jeho ostatky! Našel jsem je pochované pod oltářem a hle, díky vzácné relikvii porazíme ďábelskou nákazu i faleš a nepravost a ohavné hříchy!" Na důkaz zvedl lebku do vzduchu. Potom ji, tak aby to všichni viděli, obkroužil kropenkou. Když už si byl jistý, že Reo nedokáže protestovat, popoběhl k němu a cákl po něm svěcenou vodu.

Když se ho tekutina dotkla, Reo zavřeštěl. Způsobila mu popáleniny, kůže mu zčernala. Pár kapek dopadlo na přezky jeho bot. Zasyčelo to a zakouřilo se.

„Černokněžník!“ vykřiklo naráz několik lidí.

„Démon!“ přidali se jiní.

Biskup začal odříkávat formule v latině. Jeho hlas nabýval majestátního tónu a ozvěna od stropní klenby ho násobila. Pius nastavil před Rea svatou lebku a druhou rukou ho stále kropil. Přemáhal úsměv. V kropence nebyla svěcená voda. Ta by žoldnéřovu kůži nepopálila, přece jen byl stále člověkem. Biskup použil *acidum salis*, kyselinu chlorovodíkovou, kterou před více než pěti sty lety objevil perský alchymista Geber. Piovi se tajné studium alchymie dosud vždy vyplatilo.

Cesareo rozrazil dveře a vyřítil se z chrámu. Ještě než překročil práh, mu bylo jasné, že žádný muž v červeném kabátci neexistuje.

Zhroutil se na zem. Ve svalech mu začalo škubat. Dýchal prudce a nepravidelně. Jeho pokožka získávala výrazný narůžovělý odstín. Tělo mu zachvátily křeče. V ruce svíral světcovu kůstku, ale i kdyby ji chtěl pustit, křeče by to nedovolily. Hlavou mu prolétla myšlenka roztříštěná na tisíc střepů. Dorážela na něj dávno ztracená slova, poletovala mu myslí jako lapení motýli. Zachytil jich jen pár. *Otče náš, jenž jsi na…*

Ztratil vědomí. Přestal dýchat.

O chvíli později se mu zastavilo srdce.

„Drazí věřící!“ vykřikl do ticha biskup. „Stali jste se svědky zázraku a důkazu moci našeho Pána! Porazil a vyhnal Ďábla z našeho města! *Všechny* hříchy nám byly odpuštěny!“

Nadšené burácení, které Pius očekával, zaznělo okamžitě. Teď už se neubránil decentnímu úsměvu. Víckrát se nikdo neodváží odejmout mu biskupský úřad.

„Odkliďte ho. Už je neškodný. Odměna vás nemine,“ zdůraznil a až potom muži uchopili žoldnéřovo tělo.

* * *

Jeho duše byla mimo tělo a propadávala se do propasti. Kdyby mohl, byl by zešílel. Utrpení na něho doléhalo z každé strany a měl ho zažívat už navěky. Zmocnil se ho příšerný strach, že nerozvážně prohrál duši a nebude mít šanci vyhrát ji zpět. Až teď naplno pochopil dosah uzavřené Smlouvy.

Jediné, nač se zmohl, byla prosba o pomoc.

V tu chvíli temnotu, do které se Reo řítil, protnul paprsek a oslepil ho. Ne, paprsek ne. Bylo to… lano? Utkané ze zářivé pavučiny. Vypadalo jako Alettina drobná ručka. Potom se změnilo na tenkou nit, přesně takovou, jakou navíjela na vřeteno jeho matka, zatímco láskyplně hleděla na svého malého syna. Kdysi. Velmi dávno. Zářivý paprsek zněl jako třpyt světla na hladině vody. Netušil, že ví, jak zní třpyt světla.

Neměl co ztratit. Natáhl prsty a dotkl se toho paprsku.

* * *

Peklo zaryčelo.

* * *

Trhl sebou prudkým nádechem a převrátil se na bok. Chtělo se mu zvracet, ale vyšly z něho jen hleny. Reo se rozhlédl. Stačil mu krátký pohled, aby si udělal jasno. Ležel za městskými hradbami v mělké jámě určené pro zločince, kteří si nezasloužili řádný pohřeb. Jeho štěstí. Pod nánosem hlíny by se udusil, jen co by se probral. Odvalil ze sebe tělo, které mu leželo křížem přes lýtka, a promnul si spánky.

Dunělo mu v hlavě, jako by ji měl z kovu a třískali mu do ní kladivem. Celkem nechápal, co přesně se stalo. Ale jednu věc věděl. Ještě stále žije. Zvedl ruku, cosi ho pod ní tlačilo.

Athanasiova kůstka.

„Zachránila jsi mi život," promluvil ke kostičce, když si konečně vzpomněl. V tu chvíli se zapřísahal, že vyhledá nejlepšího zlatníka v Santo Ardo, nechá si kůstku pověsit na zlatý řetízek a už nikdy ji nesundá z krku.

❁ ❁ ❁

Pius osobně obcházel nemocné, doprovázen dvěma ochránci. V rukou nesl skříňku intarzovanou vzácným dřevem a v ní Athanasiovy ostatky. Odříkal modlitby a ty, umocněné silou světce, přinesly městu spásu. Lidé přestali umírat. Uzdravili se i ti, kterým hrozilo, že nevydrží do druhého dne. Biskup už po prvním vyléčeném člověku nepochyboval, že světcovy kosti dokážou dělat zázraky. Když se ujistil, že zákeřná nemoc z těla nakaženého skutečně ustoupila, odvážil se vydat do zamořených čtvrtí a léčit. Dotýkal se nemocných, hladil je po zmučených tvářích, aby viděli, že jeho dotyk je požehnaný Bohem. Věděl, že díky relikvii je on sám v bezpečí.

Kdosi ho zatahal za rukáv. „Vaše excelence, vaše excelence!" oslovil ho malý chlapec. „Tam v uličce Argentei je nemocný muž! Pomozte mu, za chvíli udeří jeho poslední hodina!"

Pius se nechal zavést do úzké uličky plné žebráků, výkalů a smradu. Štítivě pokrčil nos, ale potom se rychle usmál. Jeho oblíbenost u obyvatel města za poslední dny vzrostla a on nechtěl přijít o jejich přízeň, kdyby se rozkřiklo, že při uzdravování nemocných dělá rozdíly. Chlapec ukázal na muže zabaleného do hadrů a utekl.

Biskup přistoupil k trpícímu a položil mu ruce na hlavu.

„Jsi zdravý, jsi zdravý, jsi zdravý. Čiň pokání ze svých hříchů, synu, a Bůh ti odpustí."

„Už se stalo," ozvalo se zpod hadrů. „Teď jste na řadě vy."

Biskup couvl. Muže nepoznával, do tváře mu neviděl. Jediné, co pod cáry šatů rozeznal, byl jakýsi malý předmět visící na zlatém řetízku. Pokynul svým strážcům, aby mezi ním

a trhanem vytvořili bariéru. Vtom si muž sňal hadr z hlavy a ozbrojenci ustoupili. Na vlastní oči viděli toho muže zemřít v bolestech. Osobně ho hodili do jámy za hradbami jako prašivého psa. A teď stojí před nimi!

„J… jak?“ vykoktal Pius.

„Přesně tak, jak jste to před chvílí navrhl. Odpustil mi. Vraždit, loupit a znásilňovat je špatné. Ale víte, co je ještě horší? Falešně se halit do jeho jména. Odvolávat se na něho a páchat přitom nejhorší skutky. Mně to ani tak nevadí – kdo jsem, abych soudil,“ mluvil s úsměvem, jako by klábosil na trhu. „Ale požádal mě, abych zasáhl. Byl bych hloupý, kdybych odmítl takovou šanci, ne?“

„Chceš mě zabít? Za bílého dne? Je tu plno lidí!“ Pius se chtěl v panice ukrýt za svými ochránci, ale ti opět couvli, jen aby neupoutali žoldnéřovu pozornost.

„Ale kdeže. Teď sekám dobrotu,“ ušklíbl se. „Vaše marnivost. To je, tuším, smrtelný hřích. To ona vás zabila.“

„Hloupost! Jak vidíš, stojím tu před tebou živý a zdravý a svatá relikvie mě ochrání i před tvými pakty s Ďáblem!“

„Hm. Snad. Jenže to, co máte v té honosné skříňce, není Atanáš. Je to obyčejná mrtvola. V jámě za městem je jich dost.“

„Lžeš!“ biskupovi vyletěl proti jeho vůli hlas do výšky. „Obyčejné kosti by morem nemocné nevyléčily! Ani ty nemůžeš popřít, že se lidé uzdravují!“

„Protože kráčím ve vašich šlépějích,“ zavadil prsty o světcovu kůstku na řetízku a před očima mu proběhl zástup nemocných, kterých se v posledních dnech dotkl. Město se uzdravilo. Akorát ne zásluhou biskupa. „Možná jste měl ty ostatky lépe hlídat. Možná jste si měl do komnat vodit míň kurev a neměl bych šanci, kdoví? Takhle chodíte po Santo Ardo s kostmi nějakého zloděje a bez zábran hladíte nakažené. Jak dlouho už? Čtyři dny? Necítíte se unavený? A hlava, i ta vás pobolívá, že?“

Pius vyděšeně zvedl ruku k ústům. Skutečně pociťoval únavu, ale připisoval to neustálému chození po městě – přece jen se obvykle nechal vozit kočárem.

Reo bez pohnutí stál a pozoroval biskupa, jak ho zachvacuje hrůza. Přemýšlel, jestli cítí nějaké zadostiučinění, ale zjistil, že ne. Nenávist vůči Piovi se vytratila. Byl to pro něj nový pocit. Zvláštní.

„Čiňte pokání ze svých hříchů a Bůh vám odpustí. Možná." Nechal biskupa plakat a dusit se strachy.

Když odcházel, ani se neohlédl.

❁ ❁ ❁

Santo Ardo nechal za sebou. Už mu nemělo co nabídnout a on městu také ne. Nikdo další nakažený morem už se neobjevil, a tak Reo vyjel z města hlavní branou. Nespěchal.

Šířily se zvěsti. O démonovi, kterého omilostnila samotná nebesa. Nenašel se člověk, který by mu chtěl bránit v odchodu anebo ho chtěl zatknout a soudit za spáchané zločiny. Ještě měl hradby na dohled, když se truchlivě ozval zvon. Město přišlo o biskupa.

Cesareo mířil na jihovýchod, do země vonící orientálním kořením, která zrodila největší alchymisty všech dob. Díky zásahu shůry zůstal zrakům pekla skrytý, i když na krku nosil svatou relikvii. Smlouva však platit nepřestala. Dobře si uvědomoval, že žije na dluh. Když promarní i tento – půjčený – život, znovu se propadne do temné propasti a peklo ho donutí splnit to, k čemu se upsal krví. Doufal, že do té doby najde někoho, kdo mu pomůže se ze Smlouvy vykroutit. Bude brázdit svět a hledat.

Vždyť Ďábel o jeho cestách vědět nemusí.

Peter Jelínek:

Píšu steampunkově laděné povídky o pátrači po paranormálních jevech Terenci Norrovi. Obvykle se inspiruji nějakým literárním dílem z 19. století, které přizpůsobím „norrovskému univerzu“. Nápad na tuto konkrétní povídku jsem dostal při čtení případu Sherlocka Holmese *Vila Vistárie*, který se odehrává v jisté pochmurné vile. Šokovaný Watson, souputník a kronikář slavného detektiva, při popisu místa činu zmiňuje zdi v saloně pokryté stopami po kulkách, které však se Sherlockovým případem nesouvisejí. Moje povídka popisuje, jak se do dané stěny inkriminované kulky dostaly. A jen tak mimochodem se v ní odhalí Norrova Nemesis, kněžka lemurského démona Winifred Carfaxová.

Incident ve vile Vistárii

Vážený čtenáři, protože následující povídka by mohla pohoršit tvůj smysl pro mravnost, raději se obrň proti sexuálně explicitním scénám, které jen przní literaturu. Připrav se i na hygienicky neúnosné fekální statě, které tě nadmíru pobouří. Avšak pravdomluvnost nás nutí uvést i tuto nechutnou příhodu ze života pátrače Norra a jeho švarné spoluvyšetřovatelky Cate.

Bohové a bohyně noci, vypodobnění ve všech chlípných a zvrhlých pózách, s pohlavními atributy zdůrazněnými tak, jak to vyžaduje jejich kult, jsou tak odporní, že mohou být jen výplodem zvrhlého mozku. Jiní však připomínají kulty dávno zmizelé a zapomenuté, které dnes přežívají už jen v hrůzostrašných legendách.

Robert Erwin Howard

Splachovací záchod z nás udělal civilizované lidi způsobem, jakým by toho ani náboženství, ani zákon nikdy nedosáhly.

Thomas Lynch, básník

Shromážděné ženy se po krátkém váhání začaly svlékat. Sedm přítomných zasvěcenkyň sesterstva se obnažilo tak, jak si to žádal rituál. Některé na sobě nechaly korzety či podvazkové pásy s punčochami, ale i tak ze svých těl ukázaly víc, než dovoloval dobrý mrav. Jednalo se o ženy středního i zralého

věku, kterým místo ve spolku vydobylo společenské postavení a bohatství jejich manželů. Krása většiny z nich dávno odkvetla, jejich nahota nepůsobila skoro vůbec eroticky.

Se svlečením jim pomohla čtveřice mladých služek, které měly roli akolytek a teď v krátkých fialových tunikách bez rukávů malovaly na prsa nahých žen stylizovanou chobotnici a na jejich čela dolů obrácený půlměsíc. Každá z účastnic obřadu dostala po malování pohár s vínem, ve kterém byly rozpuštěné látky napomáhající transu a zvyšující sexuální apetit. Aromatická afrodiziaka se spalovala i v kadidelnicích rafinovaně umístěných pod římsou zdobící stěny, takže celý prostor místnosti halily prstence voňavého dýmu.

Když byly přípravy hotové, dvě služky zapálily na oltáři černé svíce ve svícnech s podobou hrozivých krakenů. Druhý pár služek se vydal ke dveřím salonu, který teď sloužil jako svatyně.

Každá otevřela jedno křídlo dveří, aby mohla vstoupit Domina – Stařena sabatu. Stařenou, navzdory označení, byla mladá žena s krátkými černými vlasy, oblečená v bílých šatech. Když vstoupila do místnosti, sedm polonahých sester pokleklo a přihlíželo, jak mladé služky strhávají z vůdkyně obřadu její *mousseline de soie*. Objevila se skvostná prsa a štíhlý pas zdůrazněný malým korzetem se složitým šněrováním. Mladá Domina měla postavu i krásu, po jaké toužily a jakou jí záviděly všechny sestry. Jako většina účastnic sabatu si také nechala podvazkové pásy s bílými krajkovými punčochami, které zvýrazňovaly její dlouhá stehna.

Služkám dala k dispozici své poprsí, ať ho potřou krvavě červenou barvou vyrobenou z kořene dřínu. Do vlasů si nechala vetknout diadém ozdobený onyxovým půlměsícem.

Winifred Carfaxová, vůdkyně sesterstva, se postavila před oltář a ženy kolem ní utvořily kruh. Z jejích úst zazněl melodický nápěv beze slov. Dvojice akolytek začala v hypnotizujícím rytmu bouchat dlaněmi do blan malých bubínků.